

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021, č. j. KUOK 84406/2021, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 28. 4. 2021, č. j. SMOL/095191/2021/OARMV/ PZP/Sla, kterým magistrát uznal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 22. 5. 2019 v 13.24 h v Olomouci na ulici Ostružnická jako řidič motorového vozidla Audi RZ X neoprávněně jel v pěší zóně označené dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“ s textem „IZS, MmOl, TSMO, MPO 0-24 h., CYKLISTÉ, TAXI 0-24 h., DOPRAVNÍ OBSLUHA 18-10 h., POTRAVINY 12-14h.“, a dále jako řidič uvedeného vozidla při vjetí do ulice Ostružnická nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, kdy do ulice Ostružnická neoprávněně nacouval.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Žalobce tímto jednáním porušil § 4 písm. c) a § 24 odst. 4 písm. g) ZSP. Magistrát žalobci uložil za přestupky pokutu ve výši 1 700 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že ve správním řízení vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby Mgr. S. Žalovaný o této námitce nerozhodl a vyrozuměl žalobce, že o námitce podjatosti rozhodovat nebude, protože již byla uplatněna v jiném řízení, ve kterém žalobce vystupoval jako zástupce a námitka podjatosti byla nedůvodná, protože nebyla prokázána tvrzení, která měla podjatost úřední osoby zakládat. Proto žalobce předložil v posuzované věci ve správním řízení důkaz, který měl prokázat jeho tvrzení. Tímto důkazem byla audio nahrávka z ústního jednání, při kterém měla úřední osoba uvést tvrzení, která prokazují její podjatost. Dalším důkazem byl videozáznam, o kterém žalobce s magistrátem komunikoval a nebylo možné ho zaslat datovou schránkou. Rozhodnutí o námitce podjatosti z jiného řízení nebylo v posuzované věci uplatnitelné, protože šlo o jiný skutkový stav a žalobce tam vystupoval jako zástupce. Důvodem podjatosti bylo, že Mgr. S. v jiném řízení sdělil, že bude zneužívat pořádkové instituty, včetně případného institutu vykázání z ústního jednání. To se také stalo, ale všechny pořádkové pokuty žalobci byly zrušeny pro nezákonnost. Skutečným důvodem postupu Mgr. S. bylo, že se jednáním žalobce cítil být „znevážen“, i když žalobce žádné znevažující podání neučinil a o ničem takovém nebylo pravomocně rozhodnuto. Jednání úředníka probíhalo tak, že při ústním jednání byly dvě minuty ticha a nic se nedělo. Žalobce se dotázal, zda bude jednání pokračovat, respektive co se bude dít, na což Mgr. S. reagoval tvrzením, že mu žalobce skočil do řeči, i když sám dvě minuty mlčel, a proto přistoupil k uložení pořádkové pokuty. Šlo o šikanu zástupce účastníka řízení, který je v tomto řízení žalobcem a jasné zneužívání procesních instrumentů z důvodu antipatie, kterou úřední osoba výslovně přiznala tím, že tvrdila, že se cítí být znevážen.
4. Dále byla porušena rovnost zbraní, respektive čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), protože správní orgány postavily dokazování na výpovědích svědkyň – oznamovatelek přestupku a odmítly provést důkazy, které na podporu svého tvrzení navrhl žalobce. Strážnice tvrdily, že žalobce nacouval do jednosměrné ulice, ale žalobce tvrdil, že v rámci ulice couvnul jen kousek, aby mohl vyjet z parkovacího místa. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhl svědeckou výpověď tří spolujezdců, dále osoby, která vozidlo na místě zaparkovala, a záznamu z městského kamerového systému. Žalobce se se strážnicemi rozcházel nejen v tom, zda do ulice couval nebo jen couvl v rámci ulice k parkování vozidla, ale též v tom, kdo byl ve vozidle žalobce. Zatímco strážnice tvrdily, že ve vozidle byla jedna žena, žalobce tvrdil, že ve vozidle byli tři muži. Strážnice tuto ženu neidentifikovaly, ač mají zákonnou povinnost zajistit veškeré důkazní prostředky k prokázání obvinění, tedy též předat údaje o totožnosti svědků. Žalobce naopak zcela konkrétně uvedl, kdo s ním ve vozidle seděl. Žalobce měl právo na to, aby byli vyslechnuti nejen svědci, kteří svědčili v jeho neprospěch, ale též svědci, které k prokázání svých tvrzení navrhl žalobce, navíc když podpořil tyto své návrhy též návrhem na zajištění záznamu z městského kamerového systému, který mohl pravdivost výpovědí svědků prokázat. Správní orgány se k provedení důkazu záznamem z kamerového systému městské policie vůbec nevyjádřily a jde tak o opomenutý důkaz. Žalobce nesouhlasil s tím, že byli vyslechnuti svědci pouze „jedné strany“. Věrohodnost strážnic snižoval fakt, že nepředložily k oznámení videozáznam z městského kamerového systému, i když prostor je kamerami monitorován, ani neztotožnily svědky, kteří se na místě nacházeli, jakkoliv se popis těchto svědků rozchází. Strážnice nebyly ve svých výpovědích konzistentní a tvrzení o couvání do ulice, které bylo ve věci sporné, vůbec nezmiňovaly. Svědkyně T. vypověděla,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

že jí Š. Ž. sdělila, že žalobce neoprávněně vjel do pěší zóny. Svědkyně Š. Ž. uvedla, že žalobce neoprávněně vjel do pěší zóny. Z výpovědí obou svědkyní se podává, že při zjištění přestupku žalobci nesdělily, že měl couvat a porušil dopravní značení. Výpovědi svědkyň nebyly zcela jednoznačné. Dokazování bylo jednostranné.

5. Žalobce namítal nesrozumitelnost výroku, protože z něj není zřejmé, co mu bylo kladeno za vinu. Souběh porušení dvou citovaných zákazů je vyloučen. Není jasné, jestli měl žalobce porušit zákaz vjezdu do pěší zóny nebo zákaz vjezdu všech vozidel. Obě dopravní značky a příslušná ustanovení ZSP nelze porušit a nemohou v jedné ulici platit současně. Správní orgány neobjasnily, jaký režim v ulici Ostružnická platil a nezabývaly se vzájemnou konkurencí dopravních značek B2 a IZ 6a a ustanovení § 4 písm. c) a § 24 odst. 4 písm. g) ZSP. Pokud citované ustanovení zakazuje couvat na pozemní komunikaci s jednosměrným provozem, pak má aplikační přednost před dopravní značkou, která zakazuje vjezd všem motorovým vozidlům; jde o princip speciality.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** k nevypořádané námitce podjatosti odkázal na to, že námitka podjatosti obsahovala průběh ústního jednání vedeného v jiné věci, ve které bylo o námitce podjatosti, kterou podal žalobce za jiného účastníka řízení, rozhodnuto. Vzhledem k tomu, že podaná námitka v přezkoumávaném řízení obsahovala pouze skutečnosti, o kterých představený oprávněné úřední osoby rozhodl již dříve, vyrozuměl o tom žalobce sdělením. Magistrát se touto skutečností zabýval rovněž v meritorním rozhodnutí. Důvody podjatosti podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) nebyly shledány. Podle žalovaného cílem postupu žalobce bylo dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek a protahovat řízení.
7. Námitkou porušení rovnosti zbraní se žalovaný zabýval v rozhodnutí o odvolání. K námitce nevěrohodnosti výpovědí strážnic žalovaný poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné důvody, proč by strážnice byly motivovány k tomu, aby vůči žalobci postupovaly účelově nebo v rozporu s realitou. U strážnic nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci. Z vyjádření svědkyň a zjištění, která byla zachycena v listinných podkladech ve správním spise, lze bezpochyby vycházet co do pravdivosti a správnosti provedených zjištění. Žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry zasahujících strážnic. Z provedeného dokazování nevyvstaly jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti svědkyň ani objektivnosti jejich výpovědí. Proto bylo nadbytečné provádět důkaz záznamem z kamerového systému. Doložená fotodokumentace je dostatečně průkazná. Ve výroku rozhodnutí magistrátu je jasné uvedeno, které zákazy a ustanovení ZSP žalobce porušil. Není zde nic, co by žalobce vyvinilo. Žalobce naplnil skutkovou podstatu obou projednaných přestupků.
8. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
9. **Soud ze správního spisu** zjistil z fotografií, které strážnice přiložily k oznámení přestupku, že dva muži nakládají či vykládají z vozidla či do vozidla náklad. Jeden z mužů je žalobce, který je soudu znám z předchozích jednání. Před vozidlem se nenachází žádné jiné vozidlo ani žádná jiná věc. Na fotografiích není vidět, jestli se ve vozidle nachází další osoby.
10. **Městský úřad v meritorním rozhodnutí o přestupku** odkázal na doplnění odvolání, ve kterém žalobce uvedl, že jel do jejich kanceláře v ulici Ostružnická. Žalobce vysvětlil, že

pokud ponechají vozidlo stát v této ulici delší dobu, strážníci opakovaně na toto vozidlo montují technický prostředek zabraňující odjezdu vozidla. Magistrát poznamenal, že neoprávněné stání vozidla Audi, RZ X, na ulici Ostružnická řešil opakovaně. Šlo o případy evidenční číslo X, X a X. O neoprávněném parkování byl opakovaně vyrozumíván provozovatel vozidla ShareCAR!, z. s., za který jednal s magistrátem vždy žalobce. Pokud má žalobce kancelář na ulici Ostružnická a opakovaně s ním magistrát řešil protiprávní stání v této ulici, je zřejmé, že žalobci je známa dopravní situace a možnosti parkování v daném místě. Proto je jeho jednání úmyslné. Ze způsobu jízdy žalobce lze učinit závěr, že musel v době spáchání přestupku svými smysly dopravní značku B2 zaznamenat. Nelze předpokládat, že se žalobce mohl domnívat, že neporušuje zákon couváním do jednosměrné ulice ve směru, ve kterém je do této ulice vjezd zakázán. Oznámením přestupku a svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že žalobce si byl vědom spáchání přestupku poté, kdy mu ho strážnice sdělily. Žalobce ospravedlňoval strážnicím své jednání tím, že potřeboval v ulici Ostružnická vyzvednout nějaké věci. Ze svědecké výpovědi strážnice L. T. vyplynulo, že se žalobce ptaly, zda má povolení k vjezdu do pěší zóny. To žalobce nepředložil a sdělil, že si přijel vyzvednout nějaké věci. Žalobce uvedl, že si je vědom svého jednání. Svědkyně L. T. žalobce nezná osobně a přestupek s ním řešila poprvé. Strážnice Š. Ž. ve svědecké výpovědi uvedla, že s kolegyní L. T. projížděly ve služebním vozidle ulicí Ostružnická ve směru k Hornímu náměstí a spatřily vozidlo Audi, které couvalo z Horního náměstí do ulice Ostružnická, kde zastavilo před domem č. 5. Zastavily u vozidla Audi a požádaly řidiče o předložení dokladů. Zjistily, že řidičem vozidla byl žalobce. Strážnice poučily žalobce o možnosti odepřít výpověď a upozornily ho, že se dopustil přestupku vjetím do jednosměrné ulice. Strážnice požádaly žalobce o předložení výjimky ke vjetí do pěší zóny. To žalobce nepředložil. Š. Ž. mu sdělila, že neoprávněně vjel do pěší zóny. Zeptaly se žalobce, zda si je vědom spáchání přestupku. Žalobce potvrdil, že si je spáchání přestupku vědom, a proto mu Š. Ž. navrhla pokutu ve výši 500 Kč. Žalobce odmítl pokutu zaplatit, podepsat se a vyjádřit do oznámení přestupku. Š. Ž. žalobce nezná a viděla ho poprvé. Magistrát neměl důvod považovat výpovědi svědkyň za neobjektivní, protože obě svědkyně neměly k žalobci takový vztah, který by mohl ovlivnit objektivnost jejich výpovědí. Až v odvolání žalobce namítl, že vozidlo měl řídit kolega, který ho zaparkoval v ulici Ostružnická před jejich kanceláří a žalobce měl přijít k vozidlu následně se svými kolegy a chtěl s ním jako řidič vozidla odjet, aby strážníci opět neumístili na vozidlo tzv. „botičku“. Když chtěli odjet, mělo stát před jejich vozidlem jiné vozidlo a teprve poté přijely strážnice a začaly řešit přestupek. Svědkyně zaznamenaly průběh jednání ještě téhož dne 22. 9. 2019 do záznamu, který je součástí oznámení přestupku, a nikoliv s několikaměsíčním odstupem. Ve svědeckých výpovědích obsah tohoto záznamu potvrdily. Podle svědkyň se ve vozidle nacházela jako přepravovaná osoba pouze jedna žena původem z Asie, která během řešení přestupku z vozidla vystoupila, ale řešení věci se neúčastnila. Magistrát označil vzhledem k výše uvedenému výsledek svědků navrhovaných žalobcem za irrelevantní.

11. Odpor proti příkazu obsahoval úvahy žalobce o podjatosti oprávněné úřední osoby, které vycházely z ústního jednání dne 3. 7. 2019 v řízení o přestupku Ing. T. R., nar. X. Šlo o věc vedenou pod evidenčním číslem X. Žalobce při tomto ústním jednání uplatnil námitku podjatosti, o které správní orgán rozhodl 8. 7. 2019 usnesením č. j. S-SMOL/180124/2019/OARMV tak, že oprávněná úřední osoba Mgr. J. S. není podjatý.
12. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** k námitce podjatosti odkázal na rozhodnutí KUOK 129275/2012 ze dne 13. 12. 2019, kterým bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí představeného oprávněné úřední osoby č. j. S-SMOL/180118/2019/OARMV/2

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ze dne 8. 7. 2019 o zamítnutí námítky podjatosti, kterou uplatnil žalobce jako zmocněnec jiného účastníka řízení v tomto jiném řízení. Žalovaný vyvrátil tvrzení žalobce o tom, že necouval ulicí jako takovou, ale musel si couvnout za účelem objetí před ním stojícího vozidla, a to výpověďmi svědkyň. Ty uvedly, že spatřily motorové vozidlo tovární značky Audi, jehož řidič, který byl následně identifikován jako žalobce, couval v Olomouci z Horního náměstí do ulice Ostružnická před dům č. 5. Z fotodokumentace ve správním spise, která byla provedena jako důkaz při ústním jednání, je patrné, že žalobce v době, kdy strážnice městské policie dokumentovaly protiprávní jednání žalobce, vykonával nakládku či vykládku věcí z vozidla či do vozidla. Před vozidlem žalobce se nenacházelo žádné vozidlo ani jiná překážka, kterou by žalobce při odjezdu objížděl.

13. K prokázání skutkového stavu žalovaný odkázal na výpovědi strážnic a fotografie. Žalobce jako řidič vozidla byl identifikován bezprostředně po zastavení. Fotografie strážnic zřetelně dokládají přesun nákladu z vozidla či do vozidla. Je zjevné, že žalobce nebyl zastaven strážnicemi při odjezdu z místa, jak tvrdí žalobce. Fotografie nezachycují žádné osoby v kontrolovaném vozidle a nezachycují ani jiné vozidlo, popřípadě překážku, kterou by žalobce objížděl. Z výpovědí svědkyň není patrné, že by se ve vozidle žalobce v době, kdy bylo zastaveno, nacházely jiné osoby než zmíněná žena asijského původu. Na hodnocení žalovaného nemění nic ani skutečnost, že tuto ženu strážnice neztotožnily. Její výslech žalobce nenavrhl.
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Neopodstatněná byla námitka nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nevypořádání námítky podjatosti. Správní orgány námitku podjatosti totiž vypořádaly.
16. Podle § 14 správního řádu „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
17. Soud dospěl k závěru, že o podjatost Mgr. S. se v posuzované věci nejedná. Z postupu oprávněné úřední osoby ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nevyplynuly žádné skutečnosti či indicie, že by ve smyslu § 14 správního řádu oprávněná úřední osoba Mgr. S. měl k věci nebo žalobci takový poměr nebo zájem na výsledku řízení, že by bylo možné pochybovat o jeho nepodjatosti. Mlčení při jednání po dobu dvou minut, poučení o možnosti uložit pořádkovou pokutu ani vypořádání námítky podjatosti přípisem, který odkazuje na vypořádání námítky podjatosti v jiném správním řízení, uvedená kritéria správního řádu nesplňuje. A to ani tehdy, pokud tento přípis k námitce podjatosti je posouzen materiálně podle jeho obsahu jako rozhodnutí o námitce podjatosti. Soud neshledal, že by tento způsob vyřízení námítky podjatosti v daném případě byl vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
18. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 As 1221/2014-33 krajský soud posoudil, zda důvody podjatosti Mgr. S., na které žalobce poukázal v žalobě, naplňují pojem „žalobci takový poměr nebo zájem na výsledku řízení, že by bylo možné pochybovat o jeho nepodjatosti“. Soud rovněž dospěl k závěru, že důvody podjatosti Mgr. S. ve smyslu § 14 správního řádu v přezkoumávaném správním řízení nebyly a ani v době vydání rozsudku zde nejsou. Mgr. S. rozhodoval podle obsahu soudního a správního spisu nestranně a objektivně.

19. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že **správní orgány nezjistily skutkový stav** v souladu s § 3 správního řádu.
20. Podle ustálené judikatury správní orgány nejsou vázány všemi důkazními návrhy účastníků řízení. Pokud zjistily skutkový stav dostatečně, nemusí provádět již další důkazy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 29/2009-48). Musí však zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Aby se nejednalo o opomenuté důkazy, správní orgány navržené důkazy buď provedou, anebo vysvětlí, z jakého důvodu je neprovedly. Správní orgány stíhá povinnost důkazy provést zejména tehdy, pokud vnesou do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti. V posuzované věci správní uvážení správních orgánů nepochybně ovlivnily tři skutečnosti. Žalobce přdestřel svou skutkovou verzi až v doplnění odvolání, což snížilo důvěryhodnost jeho tvrzení. Dále byl žalobce již znám nevěrohodností svých tvrzení. A konečně, skutkový stav byl zjištěn z výpovědí dvou strážnic městské policie a nadto ještě z fotografií, které tyto strážnice pořídily po zjištění přestupků.
21. Žalobce své námitky ohledně skutkového stavu nepochybně mohl uplatnit již v řízení před magistrátem. Jak vyplývá z judikatury NSS, je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v doplnění odvolání, a to zejména námitky týkající se skutkového stavu, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový a obstrukční.
22. Žalobce je správním soudům a správním orgánům znám obstrukčními a účelovými praktikami, a proto jsou jeho podání posuzována v kontextu celé věci a známých případů (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 429/2018-35, č. j. 9 As 265/2020-43, bod 13, nebo č. j. 4 AS 38/2020-43, bod 22 a další).
23. Soud nepřisvědčil žalobci, že v posuzované věci byly **opomenuté důkazy**. Tzv. opomenuté důkazy jsou důkazy, o nichž soud nebo správní orgán v řízení přes návrh účastníků nerozhodl, případně důkazy, jimiž se soud či správní orgán při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval. Opomenutý důkaz téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek NSS č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení soud či správní orgán zamítl bez věcně adekvátního odůvodnění, eventuálně zcela opomenul. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08).

24. O takový případ se v posuzované věci nejedná. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí shledal navržený důkaz svědeckými výpověďmi tří spolujezdců za důkaz, který nemá vypovídací potenci, protože podle výpovědí strážnic ve vozidle seděla jen jedna žena a strážnice viděly couvat do ulice Ostružnická vozidlo, které řídil žalobce. Strážnice ihned poté přistoupily k vozidlu a podle řidičského průkazu č. X ztotožnily žalobce a poté ho vyfotografovaly u vozidla.
25. Z uvedeného se podává, že žalovaný se návrhem žalobce na další dokazování zabýval a odůvodnil, proč ho neprovedl. Soud se s jeho právním závěrem o odmítnutí provedení důkazů ztotožnil, ovšem z jiného důvodu, a to pro nadbytečnost důkazů. Žalovaný nemohl v tomto případě hodnotit vypovídací potenci návrhů na dokazování, pokud důkazy neprovedl; nemohl vědět předem, co by svědci vypovídali. Žalobce navrhl výslech čtyř svědků až v doplnění odvolání dne 15. 7. 2020, tj. více než po jednom roce od spáchání přestupku. Ponechání námítky a skutkového tvrzení na pozdější fázi řízení vypovídá o účelovosti a nevěrohodnosti tohoto postupu. Soud neshledal v daném případě důvod, proč by strážnice měly přítomnost spolujezdců zatajovat, neshledal jejich horlivost při zjištění přestupku ani jejich podjatost. Žalobce neuvedl vůbec žádný důvod k tomu, proč s tímto skutkovým tvrzením a námitkou přišel ve správním řízení tak pozdě. Tím na sebe vzal riziko, že správní orgány a soudy posoudí jeho jednání jako účelové či obstrukční. Pokud by spolujezdcí ve vozidle byli, jistě by je žalobce navrhl jako svědky dříve (důležitosti této skutečnosti si je nepochybně vědom i právní laik), anebo by se tyto osoby účastnily silniční kontroly. Obrana žalobce byla nepřesvědčivá a nebyla způsobilá zpochybnit zjištěný skutkový stav. Soud považuje za nadbytečný i výslech údajného řidiče, který měl vozidlo na místě zaparkovat, protože strážnice viděly žalobce, jak vozidlem couvá do pěší zóny a jejich výpověďmi bylo toto jednání žalobce prokázáno. Věrohodnost strážnic nebyla zpochybněna. Soud považuje za nadbytečný i důkaz záznamem z kamerového systému města. To vše s ohledem na to, že skutkový stav byl již prokázán ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl v přehledu důkazů, které považoval za nadbytečné či nevypovídající, záznam z kamerového systému a výslech řidiče, který měl vozidlo na místě přestupku zaparkovat. Soud však tyto vady (nevyjmenování všech právě citovaných důkazů a důvod odmítnutí důkazů pro absenci vypovídací potence namísto nadbytečnosti) nepovažuje za vady, které by v kontextu věci měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Soud tedy shledal důkazní návrhy žalobce ve správním řízení na výslech údajných spolujezdců, výslech řidiče, který vozidlo na místě zaparkoval, a záznamem z kamerového systému jako nadbytečné ve smyslu třetího důvodu neakceptování provedení důkazu podle usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 359/05.
27. Jako nedůvodnou soud shledal námitku, že **nebyl možný souběh přestupků**, které spočívaly v porušení dopravní značky B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a IZ 6a „Pěší zóna“ s textem, který soud citoval v bodě 2 tohoto rozsudku.
28. Souběhu přestupku podle § 125c odst.1 písm. k) ZSP, spočívajícím v porušení § 4 písm. c) ve spojení s § 24 odst. 4 písm. g) ZSP a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, spočívajícím v porušení § 4 písm. c) ve spojení s § 39 odst. 4 ZSP, nic nebránilo. Naopak, zákon o odpovědnosti za přestupky se souběhy přestupků výslovně počítá a v § 41 stanovil pravidla pro ukládání správních trestů za více přestupků.

29. Podle § 24 odst. 4 písm. c) ZSP „řidič nesmí otáčet a couvat na pozemní komunikaci s jednosměrným provozem; smí však couvat, jestliže je to nezbytně nutné, například k zajištění do řady stojících vozidel nebo vyjetí z ní.“ Žalobce podle výpovědi strážnic couval do ulice, která je osazená dopravní značkou B2 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“. Názorně je tato dopravní značka vidět na šesté fotografii na č. 1. 3 správního spisu. Žalobce si je existence a významu této dopravní značky dobře vědom, což vyplývá z jeho tvrzení ve správním i soudním řízení.
30. Podle § 39 odst. 4 ZSP „do pěší zóny je povolen vjezd jen vozidlům vyznačeným ve spodní části dopravní značky podle odstavce 2.“ Vozidlo žalobce nepatřilo mezi vozidla označená ve spodní části dopravní značky, tj. nešlo o vozidlo, které by spadalo do následujících skupin a časů: „IZS, MmOl, TSMO, MPO 0-24 h., CYKLISTÉ, TAXI 0-24 h., DOPRAVNÍ OBSLUHA 18-10 h., POTRAVINY 12-14h.“ Ostatně to žalobce ani netvrdil.
31. Žalobce naplnil skutkovou podstatu obou přestupků. O tom nebylo mezi účastníky řízení sporu. Nešlo ani o porušení zásady *ne bis in idem*, což žalobce rovněž nenamítal.
32. Žalobce se dopustil jedním skutkem více přestupků. Šlo o jednočinný souběh. Magistrát vedl o obou přestupcích společné řízení a neporušil tzv. absorpční zásadu.
33. Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „ZOP“), „za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“
34. Protože šlo v případě obou přestupků o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, uloží se za ně stejná pokuta, tj. podle § 125c odst. 5 písm. g) ZSP od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Magistrát stanovil pokutu ve výši 1 700 Kč, tudíž při spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Nevybočil tak z mezí správního uvážení, ani ho nezneužil a ani neporušil absorpční zásadu podle § 41 odst. 1 ZOP.
35. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
36. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. dubna 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.